בית משפט לענייני משפחה בראשון לציון

תלה"מ 25392-01-19 פלוני נ' פלונית

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת חני שירה

התובע **פלוני**
ע"י ב"כ עוה"ד אברהם קורחוב

נגד

הנתבעת **פלונית**
ע"י ב"כ עוה"ד שרז דניאל

פסק דין

התובענות:

בנדון תביעות הדדיות של הצדדים בגין לשון הרע.

תלה"מ 25392-01-19- תביעת האיש כנגד האישה ע"ס של 200,000 ₪.
תלה"מ 59095-03-19 – תביעת האישה נגד האיש ע"ס של 200,000 ₪.

רקע הנדרש לעניין:

1. הצדדים (לעיל ולהלן גם: "**האיש**" ו"**האישה**") הינם בני זוג, אשר נשאו זל"ז כדמו"י בחודש ***. מנישואין אלו נולדו להם שלושה ילדים, כיום כולם בגירים. הצדדים עודם נשואים.

2. החל משנת 2012, מנהלים הצדדים את תביעותיהם בבימ"ש זה. בסה"כ ניהלו ומנהלים הם כ-12 הליכים במצטבר. בשלב זה ההליכים הפתוחים הינם התביעות שבכותרת וכן תביעה רכושית (משנת 2012).

3. קד"מ ראשון בתביעות התקיים בחודש 5/19 ובסיומו נקבעו התיקים להוכחות ונתנה הוראה על הגשת תצהירים.

4. דיון הוכחות התקיים בחודש 8/20 במהלכו נחקרו הצדדים, ולאחר מכן הוגשו הסיכומים.

<u>טענות האיש:</u>

5. האישה שלחה למנהלת שלו, בשם ***, למקום עבודתו, 7 הודעות המכפישות את האיש. לצרכי אגרה בלבד הועמדה תביעתו ע"ס של 200,000 ₪ ולא 700,000 ₪.

6. במסגרת ההודעות המכפישות בין היתר נטען בהן כי האיש עבר התקף פסיכוטי, נהג באלימות בבני משפחתו, נתן את הרכב שלו לאישה הנותנת שירותי מין (תמורת שירותים אלו), סיפר לכולם כי הוא שונא אותה (את המנהלת) וכי הוא מקלל אותה כל יום, כי בנו של האיש ראה אותו מקיים יחסי מין עם זונה ולאור כך נזקק הבן לטיפול נפשי, כי האיש גנב את קצבת הנכות של בנו, בוגד באשתו ומבלה עם פרוצות, וכי הוא מגיע הביתה לפני תום שעות העבודה.

7. בהודעות נרשם כי הם נשלחו, על פניו, ע"י האישה, ע"י בתם וע"י בת דודה של האיש. בפועל כולם נשלחו מהפלאפון של האישה. האישה לא הכחישה כי ההודעות נשלחו מהפלאפון שלה אולם טענה כי נשלחו בפועל ע"י הבת /הבת דודה - אף שלהן פלאפונים משלהן ואף שהשליחה הייתה מהפלאפון של האישה. היא לא טרחה לזמן מי מהן לעדות וגם לאור כך אין לקבל גרסתה.

8. לאור אותן הודעות, הוחלט כי האיש לא ימשיך לעבוד בחברה החדשה אליה עברה *** ואליה עברו עובדים נוספים לאור מכירת החברה בה עבד האיש. הוא היה מובטל משך 3 חודשים. כיום הוא עובד בשכר נמוך ב-כ 6,500 ₪ ברוטו משכרו הקודם.

9. מדובר בהודעות שאין חולק כי הן גרמו נזק לשמו הטוב ולמוניטין שלו. העילה לשליחתם הייתה אך ורק רצונה של האישה להמשיך ולפגוע באיש. רוב ההודעות הינן ביחס לעניינים אינטימיים שלגביהם אף יש הגנה מוגברת בפסיקה.
לא מדובר בהודעות שנשלחו בסערת רגשות ובשים לב כי מדובר ב-7 הודעות בזמנים שונים.

10. לא זו בלבד כי האישה לא התנצלה על הפרסומים חרף הנזק שהם גרמו – אלא שהיא אף טוענת כי מדובר באמת.

11. האישה פרסמה פרסומים שקריים אלו במטרה לפגוע בשמו הטוב, ובחוסר תום לב ומשכך אין לה הגנה בחוק ועליה לפצות האיש בהתאם להוראות חוק לשון הרע.

12. ביחס לתביעת האישה, נטען כי מדובר בזוטי דברים, כאילו היא לא מנקה ו/או מסריחה, מה גם שאלו נאמרו בשיחה בין שני אנשים. בהתאם לפסיקה, אין באמירות אלו כדי להקים עילה לתביעה.

הכרה בקללות וגידופים כמקימות עילה – עשויה לגרום להצפת ביהמ"ש. מדובר בדברים שנאמרים חדשות לבקרים בין בני זוג מסוכסכים.

13. מרבית האמירות חוסות תחת "אמת דברתי" שכן האישה מסריחה, לא בשלה ולא ניקתה מרבית הזמן. הם גם נאמרו בעידנה דריתחא ולאור הליך הגירושין בין הצדדים.

14. האיש לא אמר על האישה כי היא זקוקה לאשפוז, ומדובר באמירות של בת זוגו כלפי האישה כדי להקניטה ולאחר שהיא עצמה שלחה הודעות מקניטות לבת הזוג.

15. אין לאישה שום שם טוב בעיני האיש או בת זוגו. הצדדים מצויים בהליך גירושין ארוך וידוע כי שוררת בין כל הצדדים איבה זה מכבר.

16. האישה לא נפגעה מהאיש שהרי היא שונאת אותו. לא בכדי לא הגישה תביעתה אלא לאחר שהאיש הגיש תביעתו. אף לא ברורה טענתה לגבי פגיעה בעבודה ו/או מהבחינה החברתית שהרי האמירות לא פורסמו לצדדי ג' אחרים.

<u>טענות האישה:</u>

17. ביחס לתביעת האיש, נטען כי יש לדחות התביעה על הסף שכן לא האישה היא ששלחה את ההודעות, כעולה מההודעות עצמן. הפלאפון שלה לא היה נעול ומשכך יכלו צדדי ג' לשלוח הודעות ממנו. נטל השכנוע מוטל על כתפי האיש אולם הוא לא הרים אותו.

18. היא לא הגישה תצהיר מטעם הבת מאחר ולא רצתה לצרפה להליך. האיש בחר שלא להעיד את *** והדבר מדבר בעד עצמו.

19. היא רוצה כי האיש יחזור לבית. התביעה הינה יוזמה של פילגשו של האיש. גם אם יקבע כי האישה שלחה ההודעות - בכל מקרה היא לא התכוונה לבוז לו.

20. אין קשר בין ההודעות - לאי קבלת האיש לעבודה החדשה. הודעות לא התייחסו לכישוריו המקצועיים. הוא אף נהג להתלונן לפני האישה על *** והיחסים ביניהם היו עכורים.

ממילא, היה לו חוזה עבודה זמני, שלא חודש בתום המועד. החוזה היה עד שנת 2016 כאשר ההודעות היו ב- 2015.

21. האיש מצא עבודה טובה ובכל מקרה לא נגרם לו נזק מההודעות. לא הוכח כי הוא לא המשיך בעבודתו דווקא לאור אותם מסרונים.

22. הפסיקה קבעה כי יש להוכיח כי מדובר בביטוי משפיל או מבזה, אולם כאן מדובר בזעקה לעזרה ולא בניסיון ביזוי.

23. האמור בהודעות הינו אמת ומשכך יש לה הגנה בחוק. מעשיו והתנהלותו של האיש ידועים לכל לרבות בגידותיו, נטישתו את משפחתו, והאלימות הכלכלית והרגשית. ממילא, **** מכירה היטב את האיש ומשפחתו ופניה אליה הייתה זעקה לעזרה. הבת הפיצה ברבים את התנהלות האב, כעולה מחקירת האישה, ומשכך מדובר בדברים ידועים. הזעקה הייתה בתום לב.

24. בנם של הצדדים אכן ראה את אביו מקיים יחסי אישות עם אישה זרה והאיש אישר זאת. הוא גם אישר כי בת הזוג נהגה ברכבו. הכל יודעים אודות הבגידה של האיש , בת זוגתו אפילו הגיעה לדיונים בבימ"ש. האיש גם חויב להשיב כסף שלקח מהבן, ע"י ביהמ"ש.

25. ביחס לתביעתה שלה נטען כי היא קבלה הודעת מפילגשו של האיש (***) בחודש 9/14 לפיהם היא מסריחה, לא מבשלת ולא מנקה, כי האיש אמר שהיא צריכה טיפול פסיכיאטרי דחוף וכי אמר שמי שרוצה להישאר שפוי צריך לברוח ממנה כמו מאש.

26. מההודעות עולה כי האיש מנסה לגרום לצדדי ג' להתרחק מהאישה ולגזור עליה בדידות. הדבר נאמר לא רק לפילגש אלא גם לאישה נוספת בשם **.

27. האישה הינה ***, הדואגת לבני משפחתה, והאמירות שנאמרו הינן פוגעניות ושקריות. היא חשה בושה גדולה ומעטה לצאת באותה תקופה מחשש כי דברים אלו הגיעו לאנשים נוספים. אם המידע היה מגיע למקום עבודתה הוא היה עלול לפגוע בהכנסתה.

28. מדובר באמירות שנועדו להשפיל. האדם הסביר היה מרגיש מושפל מהן. אין מדובר בדברי אמת או זוטות דברים ולא עומדות לאיש ההגנות הקבועות בחוק. הוא אף לא התנצל לפני האישה.

29. האיש הכחיש כי אמר אמירות אלו ל**** אולם לא הביא אותה לעדות, מה גם שבהמשך עדותו אמר כי יתכן שאכן אמר אותן.

<u>דיון והכרעה:</u>

<u>דיון משפטי:</u>

35. סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע מגדיר את המונח "**לשון הרע**", כ: "**...דבר שפרסומו עלול- (1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם; (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו; (3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו; (4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, מינו או נטייתו המינית...**".

פרסום של לשון הרע מוגדר **בסעיף 2** לחוק לאמור:

"**(א) פרסום, לענין לשון הרע - בין בעל פה ובין בכתב או בדפוס, לרבות ציור, דמות, תנועה, צליל וכל אמצעי אחר.**
(ב) רואים כפרסום לשון הרע, בלי למעט מדרכי פרסום אחרות –
(1) אם היתה מיועדת לאדם זולת הנפגע והגיעה לאותו אדם או לאדם אחר זולת הנפגע;
(2) אם היתה בכתב והכתב עשוי היה, לפי הנסיבות, להגיע לאדם זולת הנפגע".

30. פרסום שיש בו לשון הרע, בהתאם להגדרות הקבועות בסעיף 1 לחוק, מהווה עוולה אזרחית (ר' סעיף 7 לחוק איסור לשון הרע), ואם עונה הוא על התנאים הקבועים בסעיף 6 לחוק זה הרי שמהווה אף עבירה פלילית.

המבחן אשר אימצה הפסיקה לצורך בחינה אם מתקיים בפרסום לשון הרע הינו מבחן אובייקטיבי, בו נבחן הפרסום בעיניו של האדם הסביר: מהי, לדעת השופט היושב בדין, המשמעות, שקורא סביר היה מייחס למילים (ע"א 740/86 **תומרקין נ' העצני**, פד"י מג(2) 333 (1989); ע"א 334/89 **מיכאלי נ' אלמוג**, פד"י מו(5) 555 (1992), סעיף 4 לפסק הדין) **ע"א 809/89 משעור נ' חביבי** פד"י מ"ז[1] 1,7.

31. עוד נקבע בפסיקה, כי יש לבחון את טיבו של הפרסום מתוך מובנן הטבעי והרגיל של המילים כמשמעותו אצל הקורא הסביר, ואין לתור בהכרח אחר המובן המילוני-בלשני של כל מילה: "**המוציא שם-רע... מדבר הוא כלשון בני-אדם; ויש לפרש את המלים שהשתמש בהן כמשמעותן העממית הכללית, כפי שסתם קורא עתון היה מבינן**..." (ע"א

114/64 **תיק נ' קריניצי**, פ"ד יח(4) 378, 387). " (ע"א 1104/00 **אפל נ' חסון**, פ"ד נו(2) 607 (2002), סעיף 6 לפסק הדין).

32. המחוקק קבע רשימה של הגנות הבאות לאזן בין הזכות לחופש הביטוי לבין הזכות לשם טוב, תוך מתן משקל רב לחופש הביטוי במצבים מסוימים (ר' לעניין זה סעיפים 13-15 לחוק איסור לשון הרע).

33. **סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע** עניינו הגנת "**אמת בפרסום**" והוא קובע כי:

"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום עניין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש".

נטל ההוכחה בכל הקשור לטענה זו מוטל על הנתבע. ודוק: אפילו פעל המפרסם בתום לב והאמין בכנות באמיתות הפרסום שפרסם, ובכלל זה גם אם טעותו הייתה סבירה והוא לא התרשל כלל בכל הקשור לבדיקת תוכן הפרסום, לא תעמוד לו הגנת "אמת הפרסום" וזאת כיון שהיסוד העובדתי של אמיתות הפרסום לא התקיים. (ע"א 723/74 **הוצאת עיתון "הארץ" בע"מ נ' חברת החשמל לישראל בע"מ**, פ"ד לא(2) 281 (1977), סעיף 9 ואילך לפסק הדין). מובן הוא, כי אם יתברר שאין אמת בפרסום לא תסייע הכרעה כי בפרסום יש עניין לציבור, היות ופרסום עניין לציבור מוסב על פרסום שהינו אמת ולא על פרסום שאיננו אמת.

סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע עניינו **הגנת תום הלב**. טענת הגנה זו כוללת בחובָּה שלושה רכיבים מצטברים: **א**. הפרסום נעשה בתום לב, **ב.** המפרסם עשה את הפרסום המסוים באחת משתיים עשרה הנסיבות הקבועות בסעיף 15. **ג.** החובה נודעת לכל מי שאליו הופנה הפרסום, די בהעדרו של רכיב אחד מבין הרכיבים הנזכרים על מנת שתתערער הגנתו של המפרסם. הגנתו של נתבע לא תעמוד לו אם הפרסום נעשה ב"תום לב" אך שלא באחת הנסיבות שבסעיף 15, או אם הפרסום נעשה באחת הנסיבות שבסעיף 15 אך לא ב"תום לב" **(ע"א 723/74 הוצאת עיתון "הארץ" בע"מ נ' חברת החשמל לישראל בע"מ** שלעיל, סעיף 9 לפסק הדין).

סעיף 16[ב] לחוק אומר: חזקה על הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום שלא בתום לב אם נתקיים בפרסום אחת מאלה:

(1) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא האמין באמיתותו;

(2) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא נקט לפני הפרסום אמצעים

סבירים להיווכח אם אמת הוא אם לא;

(3) הוא נתכוון על ידי הפרסום לפגוע במידה גדולה משהיתה סבירה להגנת הערכים המוגנים על-ידי סעיף 15.

<u>מן הדין לנדון בתמ"ש 25392-01-19- תביעת האיש</u>

34. כבר בפתחם של דברים אבהיר כי מצאתי לקבל התביעה בחלקה.

35. המחלוקת בין הצדדים הינה כפולה – הראשונה - מי שלח ההודעות, והשניה – האם הן חוסות תחת הגנה כלשהי לרבות תום לב נטען. האישה כשלה הן בהוכחת טענתה כי לא היא שלחה ההודעה והן בהוכחת הגנתה.

36. האישה לא הכחישה כי ההודעות נשלחו מהפלאפון שלה. ההסבר הקלוש שנתנה כאילו בתה או בת הדודה או הבן - שלחה ההודעות ממכשיר הפלאפון שלה – נדחה. מה גם שאלו לא הגישו תצהיר להוכחת הטענות האמורות ולא נתבקשו להעיד.

37. לא הובהר מדוע הבת ו/או הבת דודה, שלהן מכשירים סלולאריים משלהן, ישלחו מהמכשיר של הנתבעת הודעות עם אופי כה קשה. ההסבר שניתן היה קלוש ולא מתקבל על הדעת:

"ש. אם את לא שלחת את ההודעות ואין לך מושג מי שלח חלק מההודעות, מאיפה את יודעת מה הייתה כוונת מי ששלח את ההודעות?
ת. כי אני חיה עם הבנות שלי, אני יודעת באיזה מצוקה הן היו. לעומת הבת הצעירה היא ממש זעקה לעזרה לא היה בן אדם שהיא פגשה וסיפרה על המצוקות שלה. לא היה בן אדם שהיא פגשה וצעקה בוא תעזור לי בבקשה תעזור לי. המשפחה שלו ניתקה קשר איתן אפילו לא היה אופציה ללכת לדוד או לדודה בואו תעזרו לנו. לכל מי שפנינו טרקו לנו את הטלפון. האופציה היחידה הייתה ל* כי היא מכירה את אבא שלה המון המון שנים אולי היא תוכל לעזור לנו שהיא תרים את הבית. היא כתבה את זה ממצוקה וצעקת עזרה. רואים שנכתב ממצוקה אמיתית. *** הייתה מרימה את הכפפה והייתה פונה אליו ובואו אני אנסה לעזור לכם אולי היו דברים משתנים. היא הייתה היחידה שיכלה לעזור.**
לשאלת בית המשפט, איך זו בקשת עזרה כאשר תוכן השיחות כל כך שלילי, אני משיבה, זה מה שקרה בבית היה קושי. מה היא תגיד אבא שלי מקסים והכול טוב בואו תעזרו לי. היא לא ידעה לבטא את זה. מה שהיא עשתה זה רק לזעוק בואו תעזרו לי. האוניה טובעת בואו תעזרו לנו. "

38. בהודעות האמורות אין שום בקשה לעזרה מ***, כגון כי מבוקש כי תדבר עם האיש, תיפגש עם האישה וכו'. ההודעות מלאות רק בטענות קשות ובמילים מכפישות ותו לא.
באחת ההודעות היא אף רושמת ל*** כי "תצטרכי למצוא עובד חדש". כלומר – ההיפך הגמור מעזרה.

39. יתרה מכך, בתצהירה, כתבה הנתבעת כי ההודעות "אשר נכתבו היו ממקום של כאב ומצוקה...הכוונה הייתה זעקת עזרה וסיוע מתוך כאב נפשי שתסייע למשפחה" וכן על מנת להתריע כגון לעניין נהיגה ברכב.
ויובהר – כיצד היא ידעה מה עבר בראשן של שולחות ההודעות אם לא היא שלחה אותן?
האישה לא טענה כי שוחחה עם בתה ו/או עם בת הדודה, הן הסבירו לה מה היו ההיגיון מאחורי שליחת ההודעות, והיא מביאה את עמדתן.
היא הציגה את ההסבר כאילו הינו אמת ובידיעתה.
המלל בהודעות הינו מבזה ונשלח למנהלת של התובע.

40. מאחר וההודעות נשלחו מהפלאפון של האישה, והיא בחרה שלא להביא ראיה כי אלו נשלחו ע"י הבת או מישהו אחר – אף שלא הייתה על מניעה כי תעשה כן, מצאתי לקבוע כי היא שלחה אותן.

<u>לעניין ההודעות:</u>

41. האישה טענה להגנת אמת דברתי אולם לא הוכיחה, כי ההודעות הינם בבחינת "אמת דיברתי".
רק בסיכומיה הייתה התייחסות של ממש להודעות אולם זו הייתה כללית יחסית, כגון שכולם יודעים על הבגידה, כי ביהמ"ש קבע כי על האיש להשיב כספים לבן וכי כולם יודעים על האלימות של האיש.

42. לא מצאתי כי התקיימו בהודעות הגנת "אמת דברתי". האישה לא הוכיחה את אמיתות הודעותיה. אף לא הגנת תום הלב.
בהודעה הראשונה נאמר כי האיש נכנס להתקף פסיכוטי וכי אם הילדה תתלונן - הוא ייעצר ויאושפז לתקופה ארוכה בפסיכיאטרי.
בהודעה השנייה נאמר כי הוא לא לקח את התרופות הפסיכיאטריות שלו וחטף התקף פסיכוטי.

לא צורפה אסמכתא לפיה האיש נוטל תרופות פסיכיאטריות ו/או היה מאושפז בשלב מסוים.

כן לא הוכח כי הוא עבר התקף פסיכוטי. האישה דרשה כי האיש יצרף אסמכתאות אף שהיא זו שטוענת כי מדובר בדברי אמת.

גם בחקירתה, עלה כי דבריה לא היו אמת אלא הגזמה:

"ש. האם הוא נכנס להתקף פסיכוטי?

ת. הוא התפרע. אני לא פסיכיאטרית.

ש. את משקרת פה. כי עו"ד שלך בדיון ב-30.5.19 אמרת גם אם הוכח כל הדברים הללו הם אמת דיברתי. איך את יכולה לטעון פה שאת לא יודעת את זה פסיכוטי או לא הרי הוא אמר שזה קרה?

ת. זה קרה. הוא השתולל והתפרע."

43. כמו כן, בהודעה האחרונה נרשם כי היה אירוע אלימות קשה של אבא כלפי אמא. גם בהודעה השניה נרשם כי היה אירוע של אלימות קשה בן אבא לאמא.

לא צרופה הוכחה לאותם אירועי אלימות, לרבות תלונה משטרה.

אין בקשות ע"פ החוק למניעת אלימות בין הצדדים.

האישה אף לא חקרה את האיש אודות טענות אלימות לכאורה והדבר מדבר בעד עצמו.

בחקירתה רק נתנה אמירה כללית כאילו הבת *** ספרה על התנהלות האיש בבית ספרה, והדבר "הופץ" וכי "כולם יודעים".

לא צורפה אסמכתא לכך. לא צורף תצהיר של הבת *** בנוגע לאילו אמירות בדיוק נאמרו על ידה, וממילא לא ברורה האמירה של "כולם יודעים".

44. בהודעה השלישית, האישה הציגה את בת זוגו של האיש כ"אחת הנשים שנותנת לאבא שירותי מין".

בהודעה החמישית כתבה כי הבן ראה את אביו "עם אחת הזונות שהביא לחדר".

בפועל, האיש מצוי במערכת יחסים מזה תקופה, עם בת זוג ופרוד מאשתו מזה שנים.

לא ניתן לומר על בת זוג (גם אם היא במערכת יחסים עם גבר נשוי אשר פרוד מזה שנים) – כי היא "נותנת שירותי מין" או כי היא "זונה" וברי כי הדבר אינו אמת ויש לו קונוטציה שלילית מאוד, במכוון.

בהודעה השישית נאמר כי הוא "בגד באשתו עם הרבה נשים ומבלה מידי ערב במועדוני לילה עם פרוצות".

גם טענה זו, בנוגע לבילוי עם "פרוצות" לא הוכחה.

45. לאור מבחני הפסיקה שהובאו לעיל, הפצת ידיעה על אלימות, רכישת שרותי זנות, מצבים פסיכיאטרים, ובמיוחד לאור העובדה שנשלחו אל מקום עבודתו, למנהלת של האיש- יש בהן לשון הרע.

46. אף לא מצאתי כי הוכחה הגנת תום הלב לה טענה האישה כאן.

<u>גובה הפיצוי</u>:

47. סעיף 7 לחוק איסור לשון הרע קובע:

(א) הורשע אדם בעבירה לפי חוק זה, רשאי בית המשפט לחייבו לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על 50,000 שקלים חדשים, ללא הוכחת נזק: חיוב בפיצוי לפי סעיף קטן זה, הוא כפסק דין של אותו בית משפט, שניתן בתובענה אזרחית של הזכאי נגד החייב בו.
(ב) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על 50,000 ₪, ללא הוכחת נזק.
(ג) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה, שבו הוכח כי לשון הרע פורסמה בכוונה לפגוע, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע, פיצוי שלא יעלה על כפל הסכום כאמור בסעיף קטן (ב), ללא הוכחת נזק.

48. ב<u>רע"א 10520/03</u> **<u>איתמר בן גביר נ' א(2) דנקנר</u>** (פורסם בנבו 12.11.06), עמד בית המשפט העליון על השיקולים השונים הנוגעים לאופן קביעת הפיצוי בגין פרסום לשון הרע (הציטוט האמור הובא **בעמש (ת"א) 47311-10-13פלוני נ' פלמונית** שהובא לעיל):

"אמות המידה לפסיקת פיצוי בגין לשון הרע נגזרות מהתכליות הטמונות ביסוד הטלת אחריות לפגיעה בשמו הטוב של האדם. ... המטרה העיקרית בפסיקת פיצוי בגין לשון הרע היא, בדומה למקובל בדיני הנזיקין הכלליים, השבת מצב הנפגע לקדמותו, והעמדתו במצב בו היה נתון אלמלא פורסמו דברי לשון הרע. פסיקת הפיצוי עשויה גם לבטא הכרה שיפוטית בעוולה שנגרמה לנפגע בלא הצדקה, ובצורך לשקם את הפגיעה בשמו שנגרמה לו ואת מעמדו בקרב החברה הסובבת אותו ... יש ומתלווה לפיצוי יסוד של הרתעה מפני פגיעה בשמו של אדם, וכן גורם של חינוך הציבור לערכים ... שיעור הפיצוי נגזר, בין היתר, מחומרת הפגיעה שארעה. ככל שאופי ההאשמות המיוחסות לנפגע חמורות יותר, כך ראוי להגדיל את סכום הפיצוי ... עשיית שימוש בתיאורים פוגעניים במיוחד יצדיקו החמרה בפסיקת הפיצויים ... כן יינתן משקל להתנהגות הפוגע בעת הפרסום, לפניו,

ולאחריו. ינתן משקל לעובדת התנצלותו, או סירובו להתנצל, ודבקותו באמירות הפוגעניות בלא לחזור בו מהן. וכך, בית המשפט יתחשב "בהיקף הפגיעה, במעמדו של הניזוק בקהילתו, בהשפלה שסבל, בכאב ובסבל שהיו מנת חלקו, ובתוצאות הצפויות מכל אלה בעתיד. הבחינה היא אינדיווידואלית. אין לקבוע "תעריפים".

49. במקרה דנן, האמירות היו פוגעניות ביותר- בין היתר, אמירות של הליכה לפרוצות, קיום יחסים עם זונה, אלימות חוזרת ונשנית, התקפים פסיכוטיים הדורשים אשפוז, וגניבת כספים מבנו.
האישה לא התנצלה. היא הכחישה ששלחה ההודעות ואף טענה כי הדברים הינם אמת.
לא ברור האם אותן הודעות "עברו הלאה". לא הובאו ראיות בעניין זה. אולם, ברור כי הערכתה של **, מעסיקתו לשעבר, חשובה לאיש, לכל הפחות באותה נקודה בה נשלחו ההודעות.

50. אלא שהאיש לא הוכיח את נזקיו הנטענים. לא הוכחה הסיבה לאי המעבר למקום העבודה החדש. *** לא הוזמנה להעיד. אף לא הובאו לעדות עובדים אחרים במקום העבודה הקודם.

51. לאור כל האמור, בסופו של יום, מצאתי לקבוע כי האישה תישא בפיצוי בגין לשון הרע בסכום הסטטוטורי של 50,000 ₪. הסכום ישולם תוך 60 יום מיום מתן פסה"ד ויישא ריבית והצמדה ככל שלא ישולם במועד.

<u>תמ"ש 59095-03-19 - תביעת האישה.</u>

52. לאחר עיון, לרבות שמיעת עדויות הצדדים, מצאתי כי יש לדחות את התביעה מאחר ומדובר בזוטי דברים, בין צדדים שאין חולק כי שוררת ביניהם איבה, המכפישים הדדית האחד את השני, מזה תקופה. התביעה הוגשה כתביעת נגד לתביעת האיש, ללא בסיס ראוי.

53. תביעת לשון הרע נסובה סביב הודעות לנתבעת מבת זוגו של האיש – בהן נכתב כי האיש אמר לה שהאישה מסריחה, לא מבשלת ולא מנקה, כי היא צריכה טיפול פסיכיאטרי דחוף ומי שרוצה להישאר שפוי צריך לברוח ממנה כמו מאש.

54. מצאתי לקבוע כי ההודעות אשר לא נשלחו ע"י האיש אלא בת זוגו, שלא נתבעה ואינן עולות כדי עוולת לשון הרע אלא הן בגדר חילופי עלבונות הדדיים במאבק המשפחתי הארוך שמתנהל בין הצדדים.
נקבע בתמ"ש 26439-11-15 **ו.ש נ' ב.ש** (פורסם בנבו, ניתן ביום 12/1/17) כי"י:

"כידוע, לא כל גידוף יחשב בהכרח לשון הרע. מה שיקבע בסופו של יום הם המסגרת ומכלול הנסיבות בהם בוצע הפרסום (ראו גם ע"א 4534/02 שוקן נ' הרציקוביץ', פ"ד נח(3) 558 (2004) וכן ראו ע"א 334/89 מיכאלי נ' אלמוג, פ"ד מו(5) 555 (1992) ע"א 723/74 הארץ נ' חברת החשמל, פ"ד לא(2) 281, 300 (1978)).

כתב על כך המלומד אורי שנהר בספרו "דיני לשון הרע" (הוצאת נבו,1997) בעמ' 132 (להלן: "דיני לשון הרע"):

> **"קללות וגידופים מהווים לצערנו חלק מהחיים החברתיים במדינה, ולפיכך קיים חשש שהכרה שיפוטית גורפת בגידופים כב"לשון הרע" תביא להצפת בתי-המשפט בתביעות שזו עילתן. זאת ועוד: ככל שהשימוש בגידופים שכיח יותר, כך נעשית פגיעתם לקשה פחות, עד כי אמירת גידופים מסוימים בנסיבות מסוימות לא תגרום עוד לפגיעה ממשית. האיזון המתחייב מהשיקולים שתוארו לעיל מצא את ביטויו בפסיקה, אשר הביעה נכונות עקרונית להכיר בגידופים כבלשון הרע וזאת במקרים בהם הכרה זו תהיה מוצדקת לאור נסיבות פרסום הגידופים".**

55. כמו כן, נקבע (לעניין טענת אי שפיות) כי:

"בטרם דיון באמירות אלו, זה המקום להדגיש, כי זולת האמירות בפוסט שהתובעת הינה "אם המזניחה את ילדיה" איני מוצא בפוסט אמירות אחרות שככאלה מצדיקות השתת חיוב בפיצוי מכוח החוק. גם השאלות (הרטוריות) שבפוסט כגון: "תגידו לי האמא הזאת שפויה?" או אמירותיו של האיש כי לא ינוח עד אשר תיערך בדיקה פסיכיאטרית לאם, אין בהן משום פרסום לשון הרע המצדיק לכשעצמו בהקשר הכולל של הדברים, פסיקת פיצוי. במתח בין חופש הביטוי לבין השמירה על השם הטוב, אלמלא הביטוי "אם מזניחה" ופירוט שמה של התובעת, הייתי רואה לנכון להעדיף חופש הביטוי של הנתבע כאב, בפרט לאור הנסיבות של הפרסום (חקירה במשטרה בגין הגשת תלונה מצד האם בכך שאיחר בהשבת הילדים). רוצה לומר, כי הייחוס של הנתבע לתובעת כי היא "אם מזניחה" הוא ליבת הפרסום המצדיקה דיון בשאלת זכאותה לפיצוי בגין פרסום לשון הרע ואלמלא מלים אלו שחזרו על עצמן, לא הייתי רואה לנכון להיענות לתביעה בחיוב".

56. ודוק – גם בפס"ד לעיל, כמו בנסיבות תיק זה – האיש לא אמר מפורשות לבת זוגו כי האישה לא שפויה (בנסיבות תיק זה, נטען כי היא זקוקה לטיפול פסיכיאטרי דחוף.)

57. בהתאם לפסיקה, יש לנקוט משנה זהירות בכל הנוגע לאמירות בין בני זוג בהליכים משפטיים כאמור **בעמ"ש 47311-10-13 פלוני נ' פלונית** (פורסם בנבו, ניתן ביום 19/5/14):

> **"יש ממש בטענת המערערים כי כאשר עסקינן בסכסוך משפחתי, שומה על בית המשפט לנקוט משנה זהירות בבואו לפסוק פיצויים בגין פרסום לשון הרע. סכסוכים מסוג כזה הם מטבע הדברים טעונים מאוד מבחינה רגשית, ועלולים לגרור ביטויים חריפים שנאמרים בסערת רגשות. גם כענין שבמדיניות, אין לעודד צדדים לסכסוך משפחתי להגיש תביעות לשון הרע בגין כל ביטוי פוגע שנאמר על ידי הצד שכנגד, שאם לא כן, בתי המשפט לעניני משפחה יוצפו בתביעות לשון הרע לרוב."**

58. כאמור, בין הצדדים, התובעת, הנתבע ובת זוגו שוררת איבה של ממש. האישה מכנה באופן קבוע את בת זוגו של האיש כ"פילגש" ואף כינתה אותה בהודעה ל**** כ"נותנת שירותי מין". הנתבעת טוענת מזה תקופה כי היא האחראית לכך כי האיש לא שב לביתו וכי הוא מנוצל כלכלית (טענות שעלו גם בכתבי בי דין בתיקים קשורים). דהיינו, היחס השלילי של האישה לבת הזוג והיחס השלילי של האיש ובת הזוג כלפי האישה, הנן עובדות מוכרות ואין בהן כל חדש.

הדברים נאמרו על ידי האיש לכאורה לבת הזוג ע"י האיש החי עימה. אין ראיה כי נאמרו לאחרים.

טענתה של האישה כאילו נגרם לה נזק מאותן אמירות – לא הוכחה. אין כל הוכחה/ טענה כי האמרה הגיעה לצדדי ג'.
כך לדוגמה היא טענה כי <u>אם</u> המידע היה מגיע למקום עבודתה הוא היה גורם להפסקת עבודה - ואולם המידע כלל לא הגיע לעבודה אלא הדברים נאמרו ע"י האיש לבת זוגו (ונטען כי גם לאישה נוספת בשם ***).
אף לא הוכחה טענתה כי הדברים גרמו לה ל"בושה עלבון צער כאב נפשי ועצבות" בשים לב ליחסים בין שתי הנשים ולעובדה שהאישה ממשיכה כל העת לטעון כי היא מבקשת כי האיש ישוב לשלום בית.

59. לאור האמור, מצאתי כי לא הוכחה קיומה של עוולת לשון הרע בהודעות שנשלחו לאישה ע"י בת הזוג של האיש.
משכך, מצאתי לדחות את תביעתה.

60. לאור התוצאה אליה הגעתי, בה תביעת האיש נתקבלה בחלקה ותביעת האישה נדחתה, תישא היא בהוצאות שכ"ט בסכום של 18,000 ₪ אשר ישולם תוך 30 יום מהיום. הסכום יישא ריבית והצמדה ככל שלא ישולם במועד. סכום זה הינו בנוסף לסכום הפיצוי שנפסק לעיל.

התיקים ייסגרו.

ניתן היום, ח' טבת תשפ"א, 23 דצמבר 2020, בהעדר הצדדים.

חני שירה, שופטת